

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: A. A. K.,
st. přísl. X
zastoupený Mgr. Umarem Switatem,
advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 4. 5. 2021, č. j. OAM-157/LE-LE05-HA12-R2-2018,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal dne 15. 8. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále též „ČR“). Z údajů poskytnutých k žádosti ze dne 29. 8. 2018 vyplývají následující skutečnosti.
3. Žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Pákistánské islámské republiky (dále též „Pákistán“), pandžábské národnosti a vyznává sunnitskou větev islámského náboženství. Hovoří jazykem urdu a pandžábí. Je svobodný, bezdětný, bez zdravotních omezení. Ohledně politického přesvědčení uvedl, že je stoupencem Pákistánské muslimské ligy. V roce 2015 ve volbách do místních zastupitelstev podporoval tuto stranu, protikandidát byl nezávislý. Synovec tohoto protikandidáta byl kamarád žalobce, ale kamarádově rodině se přátelství nelíbilo a kamarádovi řekla, že se nemají se žalobcem scházet. Protistrana zabila jednoho jejich kandidáta, proti čemuž podali trestní oznámení a žalobce v něm byl uveden jako očitý svědek této vraždy. Kvůli vraždě dostával žalobce od protistrany výhrůžky, které mířily na jeho zastrašení v případě svědectví. Žalobce opustil Pákistán ilegálně asi dne 10. 7. 2016, kdy vycestoval do Íránské islámské republiky (dále jen „Írán“), a to autobusem, taxíkem a pickupem. Poté cestoval do Turecké republiky (dále jen „Turecko“), kde zůstal 22 měsíců. Tureckou hranici přešel pěšky. Z Istanbulu vycestoval do Srbské republiky (dále jen „Srbsko“) kamionem, tam zůstal jen pár dní a poté cestoval opět kamionem do ČR. Na území ČR byl dne 11. 8. 2018 zadržen policií. Cestovním dokladem nedisponoval, vzali mu jej v Íránu. O udělení mezinárodní ochrany požádal v Srbsku, ale za týden dostal papír, aby Srbsko opustil. Žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu, že se stal svědkem vraždy a musel kvůli tomu odjet do města Lahore. Po několika měsících se vrátil domů, ale napadli jej lidé z protistrany a byl po dobu 2 – 3 dnů v nemocnici. Otec žalobce podal trestní oznámení a kvůli tomu byla protistrana ještě více rozzlobená a vyhrožovala žalobcově rodině, že žalobce zabijí. Proto žalobce znovu odjel do města Lahore a poté odcestoval po souhlasu rodičů se známými do Turecka. Protistrana podala na žalobce trestní oznámení za zneužívání jejich synovce.
4. Ze správního spisu vedeného ve věci správního vyhoštění žalobce dále vyplynulo, že žalobce dne 13. 8. 2018 po zadržení hlídkou Policie ČR vypověděl, že se chtěl dostat do Francie. V ČR je nedopatřením, ale přesto v ČR požádal o mezinárodní ochranu, a to z důvodu obavy o svůj život. Dále uvedl, že v Pákistánu byl nařčen jednou rodinou ze znásilnění jejich nezletilé dcery, a proto mu jeho otec řekl, aby raději odcestoval. Přiznal také, že v Pákistánu byl stíhán za krádeže.
5. Při pohovoru dne 7. 9. 2018 žalobce uvedl, že Pákistán opustil dne 10. nebo 11. 7. 2016 se svým cestovním pasem, cestoval však nelegálně. Na dotaz, proč cestoval nelegálně, odpověděl, že se v Pákistánu konaly v roce 2015 volby a spolupracoval s Pákistánskou muslimskou ligou. Po zopakování dotazu a poučení o tom, že má odpovídat na položené otázky, žalobce dále uvedl, že jeden jejich kandidát byl při volbách v roce 2015 zabit protistranou a žalobce byl svědkem vraždy. Pokud bude vrácen do Pákistánu, bude ohrožen, a potřebuje ochranu v Evropě. Dostat se do Evropy legálně stojí milion rupií, což neměl. Do Iráku cestoval nelegálně proto, že nikdo, kdo má pod 25 let, nedostane vízum. Bez víza v Iráku hrozí přepadení, na zaplacení prostředníkovi však neměl peníze. V Turecku pak žalobce čekal, zda pomine nebezpečí, které mu hrozilo v Pákistánu, peníze na cestu do Evropy neměl. Po 2 letech zavolał rodině a ti mu řekli, aby pokračoval dále do Evropy, do jakékoliv země, kde by byl jeho život v bezpečí. V Srbsku nastoupil do kamionu, který měl jet do Francie, ale řidič jej i s dalšími cestujícími vysadil v ČR. Z Turecka pokračoval do Evropy proto, že tam není dost práce a nedostával za práci

zapláceno. Jiné důvody pro odchod z Turecka neměl, jeho život tam byl v bezpečí. V Turecku ani v Srbku dále nezůstal proto, že tam nedávají azyl. Žalobce dále uvedl, že v Pákistánu proti němu bylo vzneseno falešné obvinění, že zbil nebo zabil svého spolužáka, což se dozvěděl od svých známých, a proto ze země utekl. Na dotaz žalovaného, proč uváděl při každé příležitosti odlišné informace, žalobce sdělil, že řekl, proč z Pákistánu odjel, říká stále pravdu a vypovídá konzistentně. Následně zopakoval, že vše se děje z politických důvodů, protistrana jej obvinila, že nechal zabít jednoho protikandidáta, a když uprchl, obvinili jej ještě z něčeho. Do Pákistánu se vrátit nemůže, protože je tam ohrožen jeho život nebo zdraví. Protokol o pohovoru žalobce následně podepsal bez připomínek.

6. Dle žalovaného bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu na území ČR. Žalobce uvedl, že v roce 2015 v místních volbách podporoval jistého kandidáta. Návrat do země původu odmítá kvůli obavám ze strany z tehdejšího protikandidáta, resp. lidí z protistrany. Žalobce dále disponoval informací, že proti jeho osobě bylo podáno trestní oznámení ve věci smyšleného sexuálního zneužívání synovce zmíněného protikandidáta.
7. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel především z jeho výpovědí a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Pákistánu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 9. 2020, Informace MZV ČR, č. j. 147306-6/2019-LPTP, ze dne 3. 3. 2020, Informace MZV ČR, č. j. 109741-6/2020-LPTP, ze dne 18. 5. 2020, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán 2019 ze dne 4. 6. 2020, Informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Pákistán ze dne 20. 2. 2019 (překlad vybraných částí), a zprávy MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 – Pákistán ze dne 11. 3. 2020 (překlad vybraných částí).
8. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí žalobce vyjádřil nesouhlas se zněním protokolu. Uvedl, že špatně rozuměl tlumočnicku a že mu bylo sděleno, že protokol musí podepsat, jinak bude jeho řízení zastaveno. V pohovoru nikdy neuvedl, že by chtěl cestovat do Francie, v protokolu je to přitom uvedeno. Když se ho dotazovali, proč Pákistán opustil nelegálně, uvedl, že během krátké doby nebylo možné zařídit doklady, a protože byl svědkem vraždy, musel Pákistán opustit rychle. Tlumočnice překládala něco, co on nikdy neřekl. Na závěr žalobce sdělil, že mu nepřátelé v Pákistánu již tolik nevyhrožují, ale kdyby se vrátil, mohl by se problém zintenzivnit.
9. V písemném vyjádření ze dne 24. 2. 2021 žalobce uvedl, že vízový proces trvá příliš dlouho a on musel Pákistán opustit co nejdříve, proto cestoval nelegálně. Hledali ho a chtěli ho zabít, neboť byl svědkem vraždy. Vízum je přitom nutné i pro vycestování do Íránu. Pokud by o vízum požádal, i to mohlo vést k jeho nalezení a zabití. V Turecku zůstal, ale poté si uvědomil, že ani tam není bezpečno. Rodinou byl žalobce informován, že i v Turecku jej mohou najít a že má cestovat dále do Evropy. Žalobce dále uvedl, že nikdy během pohovoru neřekl, že byl v Turecku v bezpečí, protože tam existují lupiči, kteří člověka unesou a požadují po rodině výkupné. Žalobce v průběhu pohovoru tlumočnicku nerozuměl a tlumočnice nerozuměla jemu, ani mu nevysvětlila, na co se žalovaný dotazoval. Tlumočnice odmítla žalobci přčíst protokol a řekla mu, aby ho podepsal, k podpisu protokolu byl donucen.

10. Žalovaný vyhodnotil příběh žalobce z hlediska možného pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu tak, že žalobce neuvedl v průběhu řízení žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný konstatoval, že žalobce v průběhu řízení neuvedl, že by byl řádným členem jakékoliv politické strany či organizace. Žalobce sdělil, že je stoupencem Pákistánské muslimské ligy a v roce 2015 podporoval v místních volbách kandidáta této strany. V průběhu svého života se jinak neúčastnil žádných aktivit politického charakteru, politicky se neangažoval, neměl v této souvislosti žádné problémy s pákistánskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami.
11. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný dále uvedl, že neshledal důvodnost žádosti o mezinárodní ochrany žalobce stran tvrzeného pronásledování žalobce ze strany politického protikandidáta, resp. lidí z protistrany, nebo tvrzené budoucí hrozby pronásledování v případě návratu žalobce do vlasti. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl několik verzí svého azylového příběhu, přičemž tyto verze se lišily v zásadních bodech a rozpory žalobce nijak nevysvětlil. Uvedené rozpory pak nelze vysvětlit ani určitým časovým odstupem a přirozeným procesem zapomínání, tím spíše, že se jednalo o zásadní a extrémní události v životě žalobce. Žalovaný označil výpovědi žalobce za zcela nekonzistentní, vzájemně si odporující, především co se týká důvodů odjezdu žalobce z Pákistánu a jeho údajného ohrožení. Za zásadní rozpory považoval žalovaný i údaje o žalobcově údajném obvinění, kdy nejprve uvedl, že byl obviněn ze znásilnění něčí nezletilé dcery, následně uváděl, že byl obviněn ze zneužívání nezletilého kamaráda. Později už uváděl, že byl obviněn ze zbití nebo zabití spolužáka, a nakonec že měl nechal zabít jednoho kandidáta protistrany ve volbách. Žalobce dle žalovaného hovořil rozporně i o cílové zemi své cesty i situaci během pobytu v Turecku. Žalovaný rovněž dospěl k závěru, že se žalobce může obrátit na státní orgány v zemi původu s žádostí o pomoc, neboť nelze konstatovat, že by mu příslušné orgány odmítly poskytnout ochranu jeho osoby nebo že by ji nebyly schopny poskytnout, což vyplývá i ze zpráv ze země původu. Ekonomické problémy v Pákistánu žalovaný rovněž nepovažoval v případě žalobce bez dalších okolností za důvodné, neboť tato situace dopadá na všechny obyvatele země stejnou měrou. Nakonec žalovaný jako důvod žádosti žalobce o mezinárodní ochranu označil snahu o legalizaci jeho dalšího pobytu v ČR.
12. Žalobce dle žalovaného rovněž nesplňoval důvody k udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny.
13. Při posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu vzal žalovaný v úvahu, že je žalobce dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. K tomu žalovaný dále podotkl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, žalobce se jej ani nijak výslovně nedomáhal a humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Žalovaný v případě žalobce dospěl k závěru, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu.
14. K důvodům pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že podle Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 9. 2020 patří Pákistán mezi země, kde trest smrti nebyl

zrušen. Žalobce však neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Podle zprávy MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 v Pákistánu jsou významné problémy v oblasti lidských práv (např. svévolná nebo nezákonná zabití spáchaná vládou nebo jejími pracovníky, nucené zmizení osob, mučení), přičemž porušování lidských práv zůstávalo nepotrestáno a podporovalo to kulturu beztrestnosti mezi pachateli. Podle Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ústava zakazuje mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení, neexistují však žádné předpisy výslovně zakazující mučení. Na základě uvedených zpráv ze země původu žalovaný konstatoval, že si je vědom obecné situace dodržování lidských práv v Pákistánu, nelze ale obecně vyvozovat, že veškeré obyvatelstvo této země je státními orgány pronásledováno ve smyslu zákona o azylu. Žádnou z obav žalobce neshledal správní orgán za oprávněnou a odůvodněnou s ohledem na vysokou nevěrohodnost jeho výpovědí. Ani z informací shromážděných v řízení nelze dovodit, že by žalobce byl po svém návratu do vlasti vystaven jednání, které by bylo možno označit za bezprostředně hrozící vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

15. Dále se žalovaný zabýval tím, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K tomu žalovaný uvedl, že z výše uvedených informačních zdrojů nevyplývá, že by v zemi původu žalobce probíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci pokládat za vážnou újmu.
16. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem není dle žalovaného ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
17. Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu.
18. Žalovaný posléze neshledal, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, proto žalobci doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14b zákona o azylu neudělil.
19. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem, a proto žádost zamítl.

II. Žaloba

20. V žalobě žalobce v první řadě uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu hrozícího nebezpečí a z důvodu, že se nemá kam vrátit. Příbuzní by ho nepřijali a neměl by z čeho žít ani kde bydlet. Žalobce nadále tvrdil, že byl svědkem vraždy, k níž došlo z politických důvodů, a od té doby je terčem výhrůžek a zastrašování pro jeho svědectví. V zemi původu byl fyzicky napaden, po napadení podal trestní oznámení a poté došlo k dalším výhrůžkám. V Pákistánu byl křivě obviněn z důvodů politicky motivovaných, hrozí mu nebezpečí nedůvodného stíhání, dalšího pronásledování i fyzických útoků, cítí se být ohrožen na zdraví a na životě. Pákistánské orgány nejsou schopny zajistit žalobci účinnou ochranu. Žalobce poukázal na obsah správního spisu, s nímž se žalovaný řádně

nevypořádal. Podle žalobce je všeobecně známo, že v Pákistánu nejsou dodržována základní lidská práva ani náboženské svobody. Zprávy o zemi původu, na které žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje, jsou neaktuální, rozporné a neúplné, a neodrážejí skutečný stav porušování základních lidských práv v Pákistánu.

21. Žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Se závěry žalovaného žalobce nesouhlasí. Žalovaný se nevypořádal s tím, že žalobce neměl reálnou možnost obrátit se na orgány státní moci za účelem nápravy pociťovaného omezování občanských a politických práv a za účelem ochrany. Žalovaný nehodnotil veškeré v řízení provedené důkazy ve vzájemných souvislostech.
22. Žalobce dále poukázal na těžkou ekonomickou situaci v zemi původu a domnívá se, že by mohly být shledány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárního důvodu.
23. Žalobce se domnívá, že byl v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. Žalovaný porušil ustanovení § 12, § 14, § 16 a § 91 zákona o azylu a § 3 správního řádu. Žalovaný porušil zásadu materiální pravdy, nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, vycházel z neaktuálních a nepřesných zpráv o zemi původu. Meritem věci se žalovaný nezabýval, přičemž problémem v Pákistánu je extrémní chudoba obyvatelstva, strach z násilí, z pronásledování a neschopnosti státních orgánů. Tato humanitární situace vyplývá ze situace politické a ekonomické. I když žalovaný nepřihlédl k politickým důvodům podle ustanovení § 12 zákona o azylu, je dán důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Touto otázkou se žalovaný nezabýval pečlivě. Žalobce má rovněž za to, že žalovaný porušil čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, který zakazuje vyhostit nebo vrátit uprchlíka na hranice území, na kterém by jeho život nebo svoboda byla ohrožena. Žalobce trvá na tom, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl relevantní skutečnosti, které nasvědčují tomu, že se na něj vztahují ustanovení zákona o azylu, zejména ustanovení § 14.
24. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu, zákona o azylu nebo mezinárodní závazky ČR. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, důkazy hodnotil ve vzájemných souvislostech a opatřil si dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí.
26. Podle svého přesvědčení žalovaný dostatečným způsobem odůvodnil neudělení azylu žalobci podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v zemi původu nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Žalobce ani neuváděl a žalovaný nezjistil, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu v této souvislosti v případě návratu hrozilo nějaké nebezpečí, nebyl členem žádné politické strany,

organizace či hnutí, přičemž jeho politická aktivita byla marginální. Žalovaný podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany považuje za účelovou, neboť žalobce žádost podal až poté, co byl zadržen policií a hrozilo mu vyhoštění do země původu. S ohledem na podstatné rozpory v jeho výpovědích a různě upravovaných příbězích působí jím uváděné důvody značně nevěrohodně. Vzhledem k těmto skutečnostem bylo bezpředmětné zabývat se skutečností, zda by žalobci v případě zmiňovaných problémů státní orgány poskytly dostatečnou ochranu. Zástupce žalobce dále poukázal na porušování lidských práv v Pákistánu, avšak tento fakt je nutno posuzovat individuálně ve vztahu ke konkrétnímu žadateli.

27. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že se v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem zabýval udělením humanitárního azylu žalobci, avšak neshledal důvody k jeho udělení, neboť žalobce žádné mimořádné skutečnosti neuváděl a žádné ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny. Na udělení humanitárního azylu navíc není právní nárok a uděluje se na základě správního uvážení žalovaného. Obtížná ekonomická či politická situace není důvodem pro udělení azylu, včetně humanitárního.
28. Žalobce rovněž obecně namítal, že použité informace o zemi původu jsou neaktuální, avšak konkrétně neuvedl, v čem konkrétně jsou tyto informace neaktuální, neúplné, rozporuplné a neodrážejí skutečný stav. Žalovaný přitom považoval další opatřování informací o zemi původu za nadbytečné a neekonomické.
29. V průběhu správního řízení žalovaný ani nezjistil, že by žalobci hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Podle žalovaného je i tato část napadeného rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodněna.
30. Žalovaný má tedy za to, že žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí považuje za objektivní a přezkoumatelné. S ohledem na uvedené proto žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

31. Žalobce v první řadě uvedl, že trvá na podané žalobě.
32. Dále poukázal na neaktuální zprávy o zemi původu, z nichž vycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce trvá na tom, aby si krajský soud vyžádal aktuální zprávy nezávislých mezinárodních organizací Amnesty International, Human Rights Watch, případně dalších organizací, které mapují stav porušování lidských práv a svobod v zemi původu žalobce. Dosavadní spisový materiál je nedostatečný a neprokazuje skutečnou situaci v zemi původu. Ministerstvo vnitra ČR hodnotí Pákistán jako bezpečnou zemi, a ačkoliv žalobce pravdivě uvedl důvody žádosti, žalovaný tyto důvody bagatelizuje, když tvrdí, že žalobci nehrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobce dále tvrdí, že je všeobecně známo, že v zemi původu je porušována svoboda myšlení, náboženského vyznání a dochází tam k nepřiměřenému použití síly donucovacími orgány.
33. Žalobce v zemi původu jako svědek politicky motivované vraždy nemá možnost reálně se bránit hrozícímu příkoří, vydírání a násilí. V zemi původu je ohrožen na životě. V azylových věcech je třeba v případě zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování aplikovat test přiměřené pravděpodobnosti nežádoucího důsledku návratu do země původu. Humanitární důvody pro udělení azylu jsou dle žalobce zřejmé.

V. Posouzení věci krajským soudem

34. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
35. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
36. V souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání. Při posuzování věci měl přitom na zřeteli čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), který zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 tohoto ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU[.]“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádosti o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
37. Krajský soud předně uvádí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
38. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Jsou v něm založeny protokoly o pohovoru, rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 13. 8. 2018, Informace OAMP, Pákistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 7. 9. 2020, Informace MZV ČR, č. j. 147306-6/2019-LPTP, ze dne 3. 3. 2020, Informace MZV ČR, č. j. 109741-6/2020-LPTP, ze dne 18. 5. 2020, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi Pákistán 2019 ze dne 4. 6. 2020, Informace Australské vlády, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Pákistán ze dne 20. 2. 2019 (překlad vybraných částí), a zprávy MZV USA, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2019 – Pákistán ze dne 11. 3. 2020 (překlad vybraných částí), jakož i další podklady pro vydání rozhodnutí.
39. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že *mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně.*

Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

40. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
41. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.
42. Krajský soud po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud k námitkám žalobce zejména přezkoumal napadené rozhodnutí co do neudělení mezinárodní ochrany ve formě azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu a ve formě humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.
43. Co se týče pojmu uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu je nutné vykládat v souladu s čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), protože § 12 písm. a) zákona o azylu je promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 – 67).
44. Pokud jde o zastávání politických názorů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tento pojem je o něco širší, než uplatňování politických práv. Toto ustanovení má svůj původ přímo v Úmluvě o právním postavení uprchlíků. Lze proto vycházet z výkladu obsaženého v Příručce UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, podle které „[z]astávání politických názorů lišících se od názorů vlády není samo o sobě důvodem k nárokování si právního postavení uprchlíka, a žadatel musí prokázat, že skutečně má obavy z pronásledování pro své názory. Předpokladem toho je, že žadatel zastává názory,

kteřé nejsou tolerovány ze strany úřadů a které kritizují jejich politiku a metody. Dále to předpokládá, že tyto názory se staly předmětem pozornosti úřadů nebo jsou jimi přisuzovány žadateli“ (viz bod 80). Zároveň je toto ustanovení třeba vykládat souladně se směrnicí č. 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“), která v čl. 10 odst. 1 písm. e) definuje politické názory jako pojem zahrnující „zejména zastávání názorů, myšlenek nebo přesvědčení ohledně potenciálních původců pronásledování uvedených v článku 6 a jejich politik nebo postupů, bez ohledu na to, zda žadatel podle dotyčných názorů, myšlenek nebo přesvědčení jednal.“

45. Za kritérium pro rozlišení, zda určité jednání představuje uplatňování politických práv, přitom nelze brát intenzitu či rozsah výkonu těchto práv, ani společenský dopad takového jednání, neboť takový selektivní přístup by popíral podstatu ochrany před pronásledováním z daného důvodu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 Azs 20/2014 – 44). Podstatné však je, zda daná forma aktivity vyvolala pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování z tohoto důvodu s ohledem na charakteristiky dané země původu. Intenzita uplatňování politických práv pak má význam při posuzování, zda existuje přiměřená pravděpodobnost pronásledování.
46. Přestože žalobce nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí, nelze tvrdit, že by vůbec neuplatňoval svá politická práva. I neformální podpora politické strany při volbách na úrovni místních zastupitelstev představuje přinejmenším uplatňování svobody projevu podle čl. 17 odst. 1 Listiny. Otázkou však je, zda byl žalobce v této souvislosti pronásledován, popř. zda by mu pronásledování hrozilo v případě návratu do Pákistánu.
47. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a písm. b) jsou odlišné. Pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu je nezbytné, aby žadatel byl pronásledován již v momentu, kdy opouští zemi původu. Vyžaduje se tedy minulé pronásledování. To ovšem ve vztahu k písm. b) neplatí. Zde se posuzuje budoucí hrozba pronásledování a riziko, které může hrozit žadateli v budoucnu, přičemž hrozba budoucího pronásledování nemusí nutně vycházet z pronásledování v minulosti.
48. Pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, na rozdíl od písm. b), tedy nestačí pouze hrozba budoucího pronásledování, vyžaduje se pronásledování v minulosti. S žalovaným krajský soud souhlasí, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, jelikož žalobce neuvedl, že by byl členem jakékoliv politické strany či jiné organizace, v průběhu svého života se neúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru a nijak se veřejně politicky neangažoval. Žalobce pouze uvedl, že byl stoupencem a sympatizantem Pákistánské muslimské ligy a v roce 2015 ve volbách do místních zastupitelstev podporoval kandidáta této strany, avšak neuvedl, že by měl v souvislosti s podporou kandidáta této strany ve vlasti jakékoliv problémy s pákistánskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Žalobce pouze uvedl, že byl svědkem politicky motivované vraždy kandidáta, kterou spáchala protistrana ve volbách, avšak z jeho sdělení nikterak nevyplývá, že by problémy žalobce s tím spojené bylo možné přičítat pákistánským státním orgánům či bezpečnostním složkám. Současně z prohlášení žalobce nevyplývá, že by měl jakékoliv problémy s pákistánskými státními orgány v tom směru, že by nebylo možné se na ně obrátit s žádostí o pomoc v případě pronásledování žalobce ze strany soukromých osob či že by mu v takovém případě nebyla pomoc ze strany státních orgánů poskytnuta.

49. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu tak s ohledem na výše uvedené žalobce nesplňuje.
50. Z tvrzení žalobce také nelze dovodit existenci přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu toho, že byl svědkem vraždy kandidáta volební strany a od protistrany ve volbách kvůli tomuto svědectví dostával výhrůžky, ani z jiných důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b).
51. Jak uvedl žalovaný, žalobce tvrdí pronásledování ze strany soukromých osob, tedy původcem případného pronásledování není veřejná moc. Podle ustálené judikatury, původcem pronásledování podle ustanovení § 12 zákona o azylu (i vážné újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu) může být i soukromý subjekt (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57). Pokud je zjevné, že státní orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel s žádostí o pomoc (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 – 36, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, či ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007 – 47). Břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti či nedostatečnosti ochrany v zemi původu však poté leží na straně žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 – 70).
52. Jak vyplývá z výše uvedeného, žalobce nijak výslovně netvrdil nedostupnost ochrany ze strany pákistánských státních orgánů či bezpečnostních složek. Budoucí hrozba pronásledování by přitom měla být posouzena s hodnocením přiměřené pravděpodobnosti, kterou by měl žalovaný zhodnotit na základě tvrzení žalobce v konfrontaci s informacemi o zemi původu, což žalovaný učinil. Lze tak uzavřít, že žalovaný mj. na základě opatřených informací o zemi původu řádně a dostatečně zjistil skutkový stav a z něj následně vyvodil závěry o neexistenci hrozby pronásledování žalobce v případě návratu do Pákistánu.
53. Co se pak týče žalovaným konstatované nevěrohodnosti výpovědi žalobce, krajský soud se s tímto ztotožňuje. Mezi jednotlivými výpověďmi žalobce jsou výrazné rozpory, které nelze jednoduše odůvodnit zapomínáním vlivem plynutí času či špatnému porozumění mezi žalobcem a tlumočníky v průběhu výpovědi. Krajský soud pro úplnost zrekapituluje jednotlivé výpovědi, jak je žalobce podal v průběhu správního řízení.
54. Žalobce byl poprvé vyslechnut po zadržení policií v rámci správního řízení o jeho vyhoštění dne 13. 8. 2018, kdy uvedl, že byl v Pákistánu nařčen jednou rodinou ze znásilnění jejich dcery, měl proto obavy o život a z vlasti odjel. Současně žalobce přiznal, že v Pákistánu byl trestně stíhán za krádeže.
55. U pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 29. 8. 2018 pak žalobce uvedl, že byl svědkem vraždy politického kandidáta protistranou. Od protistrany pak žalobce měl dostávat výhrůžky, aby proti nim nesvědčil a byl protistranou napaden. Otec žalobce měl kvůli napadení podat trestní oznámení a protistrana poté měla žalobci vyhrožovat zabitím. Současně protistrana podala na žalobce trestní oznámení kvůli zneužívání jejich synovce. U pohovoru dne 7. 9. 2018 žalobce opět uváděl, že byl svědkem vraždy politického kandidáta a že v Pákistánu je ohrožený. Dále uvedl, že proti němu bylo

vzneseno falešné obvinění, že zbil nebo zabil jednoho svého spolužáka. Při konfrontaci žalovaného ohledně rozporů ve výpovědích žalobce odpověděl, že vše, co uvedl, je pravda, a vše se děje z politických důvodů. Žalobce současně sdělil, že protistrana jej obvinila z toho, že nechal zabít jednoho protikandidáta a je možné, že jej v jeho nepřítomnosti obvinili ještě z něčeho. V průběhu pohovorů žalobce neuvedl, že by si nerozuměl si s tlumočníky, neměl ani jiné námitky proti vedení pohovorů.

56. Při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 18. 2. 2021 pak žalobce nesouhlasil se zněním pohovorů, a sdělil, že špatně rozuměl tlumočnicki. Zopakoval, že opustil Pákistán, protože mu tam hrozilo nebezpečí a bál se o život. Dále uvedl, že dle sdělení rodiny mu nepřátelé již tolik nevyhrožují, může se to ale opět zintenzivnit, kdyby se vrátil.
57. Uvedené rozpory ve výpovědi žalobce pak krajský soud shodně s žalovaným shledává za závažné. Žalobce nedržel po celou dobu ani stejnou dějovou linku, vypovídal pokaždé něco jiného – jednou měl být falešně obviněn ze znásilnění dívky, poté měl být obviněn ze zneužívání synovce protikandidáta. Současně měl mít problémy kvůli tomu, že byl svědkem vraždy politického kandidáta protistranou ve volbách a mělo mu být kvůli tomuto svědectví vyhrožováno a měl být napaden. Následně však nesdělil žádné podrobnosti o tomto napadení, ani nijak nekonkretizoval výhrůžky proti jeho osobě. Nakonec pak žalobce uvedl, že proti němu bylo vzneseno falešné obvinění, že zbil nebo zabil svého spolužáka, a protistranou měl být obviněn, že nechal zabít jednoho protikandidáta. O uvedených problémech se žalobce zmiňoval pouze obecně, neuvedl k nim nic konkrétního, přičemž rozpory mezi výpověďmi na výzvu žalovaného nevyšvětlil.
58. Soud má za to, že není možné z důvodů výše zmíněných rozporů a nesrovnalostí tvrzení žalobce označit za věrohodná, což ve svém důsledku znevěrohodňuje jeho osobu a zpochybňuje i odůvodněnost jím sdělených obav týkajících se mj. i pronásledování a případné hrozby zabití žalobce v případě návratu do vlasti. Shora popsané rozpory a nesrovnalosti jsou dle krajského soudu podstatného charakteru, týkající se právě žalobcem tvrzených azylových důvodů, a tedy nikoliv dílčí drobné nepřesnosti nebo pouhým omylem či nepřesným překladem vysvětlitelné rozpory, a bezpochyby tedy snižují věrohodnost jeho tvrzení. Krajský soud shrnuje, že v posuzovaném případě závěr o nevěrohodnosti žalobcova azylového příběhu nevyvolává s ohledem na obsah jeho sdělení a informací získaných o zemi jeho původu zásadní pochybnosti. Pro řízení o udělení mezinárodní ochrany je přitom věrohodná výpověď žadatele o mezinárodní ochranu zásadním vodítkem (ve spojení se zprávami o zemi původu), neboť zpravidla žadatel nemá možnost svá tvrzení prokázat jinak.
59. Co se týče věrohodnosti, krajský soud dále odkazuje např. na rozsudek ze dne 29. 7. 2015, č. j. 4 Azs 114/2015 – 27, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „Pokud se žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet. Na posuzování věrohodnosti dílčích tvrzení žadatele se vztahuje standard přiměřené pravděpodobnosti. Žalovaný tedy může zcela vyloučit z posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly – neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo. Jiná situace nastává, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; pouze v tomto případě může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako

nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a další tam citovanou judikaturu).“

60. Žalobcovu věrohodnost je vhodné testovat i z hledisek uvedených v čl. 4 odst. 5 písm. c) a e) kvalifikační směrnice. Výkladem čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice a vymezením kritérií posuzování věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabývá příručka EASO (Evropský azylový podpůrný úřad) *Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System* z roku 2018 (dále jen „příručka“). Mezi základní kritéria posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele patří její vnitřní konzistence, vnější konzistence, dostatečná podrobnost a plausibilita. Pomocným, doplňkovým kritériem je způsob vystupování žadatele (tedy ty aspekty výpovědi, které se netýkají jejího obsahu).
61. Co se týče vnitřní konzistence, je nutné soustředit se na to, zda žadatel po celou dobu řízení svůj základní azylový příběh podává shodně. Nelze očekávat, že si bude žadatel přesně pamatovat časové údaje a veškeré okolnosti. Základ příběhu ovšem musí být podáván takovým způsobem, aby to nezavdávalo pochybnosti o pravdivosti sdělených událostí. Případné rozpory ve výpovědi musí být žadatel schopen uspokojivým způsobem zdůvodnit. O vnější konzistenci pak svědčí soulad výpovědi žadatele s všeobecnými informacemi, zprávami o zemi původu apod. Podrobnost příběhu lze po žadateli vyžadovat v takové míře, aby byla dostatečná, co se týče stěžejních okolností příběhu. Nicméně je v tomto ohledu nutné zohlednit řadu individuálních okolností, které mohou žadateli bránit, aby požadované podrobnosti uvedl (zranitelnost, psychický stav, vzdělání atd.). Plausibilita se pak částečně překrývá s vnitřní a vnější konzistencí, a znamená uvěřitelnost či pravděpodobnost toho, jak se příběh mohl skutečně odehrát. Toto může být rovněž ovlivněno kulturou, jazykem či tradicemi, a hodnocení plausibility je potřeba hodnotit i s ohledem na žadatelovo vzdělání, pohlaví a kulturu, ze které pochází. Je však obecně potřeba vycházet z toho, co lze považovat za očekávaný, uvěřitelný a pravděpodobný běh událostí.
62. Podle názoru krajského soudu žalobce vnitřně konzistentní azylový příběh neuvedl. Žalobce po výzvě žalovaného na odstranění rozporů ve výpovědích tyto rozpory nevysvětlil dostatečným způsobem a pouze stručně uvedl, že vše, co řekl, je pravda. Je nutné přisvědčit žalovanému, že takové vysvětlení ze strany žadatele je zcela nedostatečné. Vnitřní konzistence byla v posuzovaném případě značně narušena tím, že žalobce pokaždé uváděl jiný průběh událostí, které ho vedly k odjezdu ze země původu a zároveň nebyl schopen rozdíly v událostech rozumným způsobem vysvětlit. Rovněž podrobnost příběhu lze hodnotit za nedostatečnou. Žalobce po celou dobu uváděl svůj azylový příběh pouze v obecné rovině, do podrobností nikdy nezašel ani v jedné verzi azylového příběhu. Co se týče vnější konzistence a uvěřitelnosti jednotlivých složek azylového příběhu, krajský soud konstatuje, že není zcela nemožné, aby se v jednotlivostech věci udály tak, jak žalobce popisuje. Za podstatné však soud shledává, že je významně narušena vnitřní konzistence žalobcovy výpovědi, neboť povaha rozporů v azylovém příběhu je taková, že se žalobce nebyl schopen držet ani konzistentní dějové linky v rámci svých jednotlivých výpovědí a pokaždé uváděl další dílčí doplnění příběhu, jejichž cílem bylo zřejmě stupňovat a účelově modifikovat závažnost svých potíží v zemi původu. S ohledem na vše uvedené soud shodně s žalovaným dospěl k závěru, že výpovědi žalobce nelze považovat za věrohodné. Proto nelze za věrohodné považovat ani sdělené obavy

žalobce z pronásledování v zemi původu, neboť nelze uzavřít, že by se zakládaly na událostech, které se žalobci reálně staly.

63. Krajský soud pak na závěr poznamenává, že politická, ekonomická a bezpečnostní situace v Pákistánu není ideální, nicméně obecně špatnou politickou, ekonomickou a bezpečnostní situaci nelze podřadit pod relevantní důvody pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedená zhoršená politická, ekonomická a bezpečnostní situace totiž dopadá na všechny občany Pákistánu, nejde o selektivní opatření namířená vůči určitým skupinám obyvatel a situaci v Pákistánu tak nelze podřadit pod pojem pronásledování podle § 12 písm. b), jak ostatně uváděl i žalovaný v napadeném rozhodnutí.
64. Za správné, zákonné, zjištěným skutečnostem odpovídající a náležitě odůvodněné považuje krajský soud neudělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu.
65. K udělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle ustanovení § 12 nebo 14 citovaného zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle ustanovení § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
66. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
67. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda _____ nevybočilo _____ z _____ mezi _____ a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48). V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už*

způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

68. Pokud tedy žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za správný a odpovídající zjištěným skutečnostem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce neudělení humanitárního azylu nepovažuje soud za nepřezkoumatelné. S žalobcem sice lze obecně souhlasit, že špatná humanitární situace v zemi původu by v určitých případech mohla být považována za takový důvod. I ve vztahu k humanitárnímu azylu však platí, že při posuzování, zda se o případ hodný zvláštního zřetele jedná, žalovaný vychází zejména z tvrzení samotného žadatele a je nutné každý případ posuzovat individuálně.
69. V nyní posuzovaném případě žalobce uváděl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany obecně špatnou ekonomickou a humanitární situaci v Pákistánu. Uvedené důvody však nelze v případě žalobce považovat za důvody hodné zvláštního zřetele. Z výpovědi žalobce ani nevyplývalo, že by se jeho situace nějak zvlášť lišila od ostatního obyvatelstva. Žalobce zvlášť netvrdil, že by trpěl nedostatkem potravin či jiných základních potřeb, tyto skutečnosti uváděl spíše v obecné rovině.
70. Lze tedy uzavřít, že žalobce není osobou zvláště těžce postiženou či zvláště těžce nemocnou, pro niž by byla lékařská péče v zemi původu nedostupná, a rovněž špatná ekonomická situace v zemi původu se žalobce nedotkla takovým způsobem, který by bylo možno označit za hodný zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu tedy není „nehumánní“ neposkytnout žalobci humanitární azyl, jak lze dovodit na základě výše označeného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55.
71. Následně soud nad rámec uplatněných žalobních námitek přezkoumal postup správního orgánu i ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá ustanovení § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
72. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
73. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
74. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území ČR těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo

jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval v napadeném rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, byť v Pákistánu trest smrti nebyl zrušen. K odsouzení k trestu smrti stále dochází, nicméně pouze za vraždu, trestné činy spojené s terorismem, znásilnění, únos, rouhání aj. Žalobce však neprokázal vlastní věrohodnou výpověď, že by byl za jakýkoliv takový trestný čin ve vlasti odsouzen a že by mu měl hrozit trest smrti.

75. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Byť žalobce vypověděl, že má obavy z návratu do země původu z důvodu politické a bezpečnostní situace v Pákistánu, nelze žalobci popsané skutečnosti považovat za hrozbu vážné újmy ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. S ohledem na nevěrohodnost žalobcových výpovědí pak nelze usuzovat ani na hrozbu vážné újmy v souvislosti s žalobcem tvrzeným svědectvím vraždy a dalšími jím sdělenými skutečnostmi. Byť situace v Pákistánu není ideální stran dodržování lidských práv, v případě žalobce žalovaný ani krajský soud neshledali, že by žalobci reálně hrozilo nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu.
76. Správní orgán posuzoval i otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu se závěrem, že v Pákistánu neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné ve vztahu k žalobcům pokládat za vážnou újmu dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný z výše označených informačních zdrojů nezjistil, že by takový konflikt na území Pákistánu probíhal. Krajský soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod k tomu, aby se od uvedeného zhodnocení aktuální situace ve Pákistánu odchýlil. Krajský soud nehledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.
77. Krajský soud na závěr konstatuje, že námitka žalobce, podle které měl žalovaný k udělení mezinárodní ochrany přistoupit z důvodu celkově špatné ekonomické a humanitární situace v zemi původu, je nedůvodná. Žalovaný ve vztahu k posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalobci přitom nezpochybnil ne zcela ideální situaci v Pákistánu.
78. Aby žadateli mohla být udělena doplňková ochrana, musí především tvrdit, že v jeho případě existují konkrétní důvody, pro které by mu po návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v některé z podob podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Obecně platí, že nebezpečí, kterým je všeobecně vystaveno obyvatelstvo jednotlivé země nebo jeho část, sama o sobě nepředstavují konkrétní ohrožení, které by mohlo být hodnoceno jako vážná újma (bod 35 preambule kvalifikační směrnice). I z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že obecně špatná situace v konkrétní zemi sama o sobě běžně nepostačí k porušení článku 3 Úmluvy, muselo by jít o extrémní situaci obecného násilí (srov. rozsudek NA. proti Spojenému království, č. 25904/07, ze dne 17.

7. 2008, § 115). Ta bude obvykle existovat pouze v případě ozbrojeného konfliktu. V Pákistánu ale ozbrojený konflikt neprobíhá, jak soud uvedl již výše.

79. Obecně špatná ekonomická a humanitární situace v Pákistánu vyvolaná tamní hospodářskou a politickou krizí sama o sobě tedy nemůže být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Uvedenou skutečnost nelze považovat za vážnou újmu, dosahující úrovně mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu zákona o azylu, nadto se uvedená situace týká veškerých tamějších obyvatel a žalobce ani netvrdil, že by byl oproti ostatním obyvatelům v jiném nevýhodnějším postavení.
80. Podle ustanovení § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu výše citovaného ustanovení, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana tak, jak je uvedeno v § 14b odst. 1 zákona o azylu.

V. Závěr a náklady řízení

81. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
82. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. května 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

